

- 2) Zarzut drugi dotyczący ryzyka nadmiernej rekompensaty związanego z nowym mechanizmem finansowania France Télévisions. Strona skarżąca zarzuca Komisji, po pierwsze, że ze względu na okoliczność, iż nie miała dostępu do szeregu dokumentów administracyjnych, nie jest w stanie skutecznie wykonać swego prawa do wniesienia skargi i, z drugiej strony, że Komisja dokonała błędnej wykładni art. 106 ust. 2 TFUE nie uwzględniając przesłanki dotyczącej skuteczności gospodarczej w zakresie świadczenia usługi w ramach kontroli zgodności z prawem spornego środka.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący nieuwzględnienia innych uregulowań TFUE i prawa wtórnego. Strona skarżąca twierdzi po pierwsze, że podatek od usług łączności elektronicznej jest sprzeczny z art. 110 TFUE, po drugie, że sporne podatki stanowią ograniczenie w swobodnym świadczeniu usług i ograniczenie swobody przedsiębiorczości ze względu na to, że nagromadzenie szczególnych podatków od sektorów nadawania radiowego i telewizyjnego oraz telekomunikacji znacznie ogranicza nadawcom radiowym i telewizyjnym i operatorom telekomunikacyjnym możliwość wykonywania ich działalności gospodarczej we Francji i, po trzecie, iż sporny środek jest sprzeczny z dyrektywą 2002/20 z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej, ponieważ nakłada on podatek na operatorów telekomunikacyjnych, którzy nie przestrzegają warunków przewidzianych w dyrektywie.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2011 r. — Carlotti przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-276/11)

(2011/C 232/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marie-Arlette Carlotti (Marsylia, Francja) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, É. Marchal i D. Abreu Caldas)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie i orzeczenie,
- że decyzja biura Parlamentu Europejskiego z dnia 1 kwietnia 2009 r. dotycząca zmiany systemu uzupełniających dobrowolnych świadczeń emerytalnych dla posłów do Parlamentu Europejskiego jest niezgodna z prawem;
- że zaskarżona decyzja jest nieważna;
- że Parlament Europejski zostaje obciążony kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zabiega o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 marca 2011 r. odmawiającej stronie skarżącej prawa do

uzupełniających świadczeń emerytalnych od momentu ukończenia przez nią 60 roku życia (począwszy od lutego 2012 r.), wydanej na podstawie decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 1 kwietnia 2009 r. dotyczącej zmiany systemu uzupełniających dobrowolnych świadczeń emerytalnych dla posłów do Parlamentu Europejskiego.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów dotyczących:

- naruszenia praw słusznie nabytych, przyznanych skarżącej przez akty prawne oraz zasady pewności prawa;
- naruszenia zasad równego traktowania i proporcjonalności, w zakresie, w jakim decyzja z dnia 1 kwietnia 2009 r. oraz zaskarżona decyzja dokonują podwyższenia wieku emerytalnego o trzy lata i to bez okresu przejściowego;
- naruszenia art. 29 przepisów dotyczących zwrotu kosztów i diet posłów Parlamentu Europejskiego, który stanowi, że kwestorzy i sekretarz generalny czuwają nad wykładnią i ścisłym stosowaniem tych przepisów;
- oczywistego błędu w ocenie, którym dotknięta jest decyzja biura Parlamentu Europejskiego z dnia 1 kwietnia 2009 r., zmieniająca uregulowanie stanowiące podstawę wydania zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim opiera się ona na bezzasadnej ocenie sytuacji finansowej funduszy emerytalnych;
- naruszenia dobrej wiary przy wykonywaniu umowy i nieważności klauzuli dotyczących warunków całkowicie zależnych od woli jednej ze stron.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2011 r. — T&L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji

(Sprawa T-279/11)

(2011/C 232/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: T&L Sugars Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Bidul Açúcares, Unipessoal Lda (Santa Iria de Azóia, Portugalia) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat, i D. Slater, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie, że niniejsza skarga o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE lub zarzut niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE w odniesieniu do rozporządzenia nr 222/2011, rozporządzenia nr 293/2011, rozporządzenia nr 302/2001 i rozporządzenia nr 393/2011 są dopuszczalne i zasadne;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 222/2011 ustanawiającego nadzwyczajne środki w odniesieniu do udostępniania pozakwotowego cukru i izoglukozy na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w roku gospodarczym 2010/2011;

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 293/2011 ustalającego współczynnik przydziału, odrzucającego dalsze wnioski i zamykającego okres składania wniosków w odniesieniu do dostępnych ilości pozakwotowego cukru do sprzedania na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 302/2011 otwierającego pozakwotowy kontyngent taryfowy na przywóz pewnej ilości cukru w roku gospodarczym 2010/2011;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 393/2011 ustalającego współczynnik przydziału dotyczący wydawania pozwoleń na przywóz, o które złożono wnioski od dnia 1 do dnia 7 kwietnia 2011 r. w odniesieniu do produktów cukrowniczych w ramach niektórych kontyngentów taryfowych, oraz zawieszające składanie wniosków o takie pozwolenia;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie, że zarzut nielegalności w odniesieniu do art. 186 lit. a) i art. 187 rozporządzenia 1234/2007 jest dopuszczalny i zasadny oraz stwierdzenie, że przepisy te są niezgodne z prawem, a także stwierdzenie nieważności spornych rozporządzeń, które bezpośrednio bądź pośrednio opierają się na tych przepisach;
- zobowiązanie UE reprezentowanej przez Komisję do naprawy wszelkich szkód poniesionych przez skarżące w wyniku naruszenia przez Komisję jej zobowiązań prawnych oraz ustalenie wysokości odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżące w okresie od 1 października 2009 r. do 31 marca 2011 r. na kwotę 35 485 746 EUR powiększoną o wysokość wszelkich dalszych strat poniesionych przez skarżące po tej dacie lub wszelkie inne kwoty odzwierciedlające szkodę, jaka została lub zostanie poniesiona przez skarżące, jeśli zostanie to przez nie wykazane w trakcie niniejszego postępowania, w szczególności przy uwzględnieniu w należyty sposób szkód przyszłych;
- zasądzenie odsetek — według stopy ustalonej ówczesnie przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowych powiększonej o dwa punkty procentowe lub według innej właściwej stopy określonej przez Trybunał — od kwoty należnej od daty wydania wyroku Trybunału do dnia zapłaty;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami i wydatkami związanymi z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia rozporządzenia nr 1234/2007⁽¹⁾ i braku właściwej podstawy prawnej. Zaskarżone rozporządzenie narusza rozporządzenie nr 1234/2007 w ten sposób, że faktycznie zwiększa kwoty produkcyjne przyznane producentom krajowym. Według skarżących Komisja nie posiada takich uprawnień i upoważniona jest wyraźnie do obniżania kwot produkcyjnych. Tymczasem dla osiągnięcia równoważnego skutku i wbrew

ciążącemu na Komisji zobowiązaniu prawnemu do nałożenia opłaty za przekroczenie kwoty krajowej na odstraszaającym poziomie, w rozporządzeniu nr 222/2011 bezprawnie ustalono opłatę za przekroczenie kwoty krajowej dla cukru pozakwotowego na kwotę 0 EUR. Co więcej, zmierzając do skorygowania zakłóceń rynku spowodowanych niedostatecznym importem, w rozporządzeniach nr 222/2011 i 302/2007 zignorowano pierwszeństwo przyznane na mocy rozporządzenia nr 1234/2007 środkom importowym oraz rafineriom przemysłowym.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji. Skarżące podnoszą, że pomimo tego, że cukier trzcinowy i cukier z buraków mają identyczny skład chemiczny, zaskarżone rozporządzenia faworyzują producentów krajowych względem rafinerii importujących.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności. Zaskarżone rozporządzenia mają na celu rozwiązanie problemu niedoboru powstałego na rynku cukrowym UE, spowodowanego przez deficyt surowego cukru trzcinowego pochodzącego z importu. Jednakże zamiast rozwiązać ten problem poprzez dopuszczenie koniecznego importu surowego cukru trzcinowego, w rozporządzeniach tych zwiększono możliwości produkcyjne krajowych producentów cukru. W rezultacie zaskarżone rozporządzenia są oczywiście niewłaściwe i nieproporcjonalne.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań. Według skarżących Komisja wielokrotnie zapewniała, że nie zwiększy kwoty produkcyjnej i utrzyma równowagę pomiędzy uczestnikami rynku. Jednakże zaskarżone rozporządzenia wyraźnie zmierzają do uprzywilejowania producentów krajowych kosztem rafinerii importujących.
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasad staranności, sumienności i dobrej administracji. Skarżące podnoszą, że Komisja najpierw nie podjęła żadnych działań, pomimo powtarzanych ostrzeżeń o zakłóceniach rynku, następnie zastosowała środki oczywiście niewłaściwe do usunięcia tych zakłóceń, a czyniąc to naruszyła ustanowioną przez Radę równowagę pomiędzy poszczególnymi uczestnikami rynku.

Skarżące wskazują podnoszą powyższe podstawy stwierdzenia nieważności także w odniesieniu do rozporządzenia nr 222/2011 i rozporządzenia nr 302/2011, jako zarzut nielegalności na podstawie art. 277 TFUE. Tytułem żądania ewentualnego skarżące podnoszą również zarzut nielegalności na podstawie art. 277 TFUE wobec art. 186a i art. 187 rozporządzenia nr 1234/2007, na którym oparte są zaskarżone rozporządzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz.U. Dz 299, s. 1).